

dánya utasításai ellenére fennmaradt, tartalmazta nemcsak az Európa-terv végrehajtásának Wisliceny és fölöttese által kidolgozott feltételeit, hanem további részleteket is feltárt a lengyelországi zsidók megsemmisítéséről:

A futárok [schlichim] hatása alatt vagyunk, akik olyan jelentést hoztak nekünk, hogy megfagy tőlük a vér az ereinkben. Több mint egymillió testvérünket [chaverim] telepítettek már át Lengyelországba; nem tudni, hová. További száz- és százezrek vesztették életüket az éhezés, a betegség, a hideg következtében, és megszámlálhatatlanul sokan, tíz- és tízezrek estek áldozatul erőszaknak. A jelentések szerint a hullákat vegyipari nyersanyagként hasznosítják. A jelentések egybevágóan néhány menekült [plitim] hírével, akiknek a legvakmerőbb úton-módon szerencsére sikerült megszökniük. Hasonló értelmű írott jelentéseket is kaptunk futároktól. 120 testvérünket zsúfolják be egy-egy marhavagonba, melyben rendes esetben 40 számára volna hely. Kb. 10 cm vastag oltatlanmész-réteg van a padlón, s mivel a vagonokba zárt emberek kénytelenek ott könnyíteni magukon, ahol állnak, amikor a szenny a mészre ér, gázok keletkeznek, melyek miatt rendkívül magas a halálózási arány. Feltételezzük, hogy a Lengyelországból áttelepítetteket a Bugon túli területekre vitték, de mind ez ideig semmi életjel nem jutott el hozzánk onnan.⁴⁶

Még konkrétan fogalmazott 1943. szeptember 5-i keltezésű jelentésében, melynek egy példányát dr. Adolf Silberschein is megkapta Genfben:

Ma már tudjuk, hogy Sobibor, Malkyne-Treblinka, Belzec és Auschwitz: megsemmisítőtáborok. Magukban a táborokban is munkacsoportokat tartanak fenn, melyeknek az a feladatuk, hogy olyan benyomást keltsenek, mintha [közönséges] táborok lennének.⁴⁷

Fleischmann közlései, akárcsak a budapesti Mentőbizottságéi⁴⁸, a legmeggyőzőbb bizonyítékok közé tartoznak, melyek arról tanúskodnak, hogy a zsidó vezetők, köztük természetesen a magyarok is, pontosan ismerték a náci tömeggyilkossági programját.

A magyarországi menekültek közül néhányan aktív szerepet játszottak a partizánmozgalomban, elfogatásuk után sikerült megszökniük, árja származásukat igazoló papírokat szereztek, és félillegálisban éltek az országban. Egyikük Bruce B. Teicholz volt, akit saját elbeszélése szerint partizánként ejtettek foglyul Munkáctól északra és hoztak Magyarországra 1942 márciusában.⁴⁹ Budapesten sikerült megszöknie, és „Glick” fedőnéven csatlakozott az ott működő lengyel-zsidó földalatti szervezethez. Ugyanakkor a KEOKH (Külföldieket Ellenőrző Országos Központi Hatóság) nyilvántartásában lengyel keresztényként szerepelt Bronislaw Szczepipiorka néven. Ebben a hármasságban Teicholz szoros kapcsolatot tartott fenn magyarországi és külföldi lengyel szervezetekkel, a